

Beretning 2019.

Året 2018 var i en HK sammenhæng et jubelår. Jubelår er måske lidt meget sagt, men så på jysk da – ikke så ringe endda. Der var overenskomstforhandling på det offentlige område, som blev landet på en flot og solidarisk måde. Overenskomstforhandlinger, som fik flere til at tænke over om de måske skulle melde sig ind i den rigtige fagforening – den fagforening, som klarer skærene ved forhandlingsbordet med arbejdsgivermodparten. Jeg bruger helt bevidst ordet modparten, for når det kommer til de reelle hardcore overenskomstforhandlinger, kan man ikke forlade sig på de højere magters indgriben eller arbejdsgivernes venlighed – der er det sammenhold, der tæller. Det, vi i gamle dage kaldte solidaritet. Det fik de offentlige grupper demonstreret på fineste vis – tak for det. OK 18 fik som sagt mange til at melde sig ind i vores forening, men det rigtigt glædelige er, at rigtigt mange af dem er blevet hos os – de har set værdien af en kompetent fagforening, som bruger sin tid på relevante medlemsrettede aktiviteter og tilbud. Vi har også mange andre succeshistorier, hvor jeg specielt vil fremhæve en enkelt: nemlig vores fokus på fremtidens arbejdsmarked.

Vi er en af de ganske få organisationer, som har sat spot på det arbejdsmarked, som venter lige rundt om næste hjørne. Det arbejdsmarked, som ikke alene er noget vores børn eller børnebørn bliver berørt af, nej det, som vi alle vil blive en del af, for udviklingen går vildt hurtigt. Robotterne kommer – i kan se Pepper lige derovre – men skal vi være bange for den udvikling? Det tjener ikke noget formål, for al erfaring viser os, at teknologisk udvikling sker, hvis det kan betale sig – uanset om vi synes om det eller ej.

Et lille gruk af Piet Hein i den anledning:

Pessimister er dog de rene tåber,

De tror på det modsatte af det, de håber.

Nej, de optimister, som livet beror på,

Er dem, som tør håbe på det, de tror på.

Så lad os da sørge for, at vi i HK er førstevalget til at betjene den nye teknologi – at vi er den bedst uddannede faggruppe, uanset om det er på det administrative område, på det merkantile område, på det grafiske område eller på et af alle de andre fagområder, som vi i HK organiserer. Vi har i mange tilfælde de muligheder, der skal til i form af kompetencefonde, omstillingsfonden osv. Vores medlemmer kan også få kompetent rådgivning i vores karrieretelefon, som er en af vores nyeste tiltag på den front. Alt sammen er det gode og spændende input til, hvordan det enkelte medlem i HK holder sine faglige kompetencer skarpe og relevante på et omskifteligt arbejdsmarked, men hvad med alt det andet? Hvad med alle de andre grunde til at gå på arbejde? De personlige relationer – pauserne – den lette tjans, som indimellem kan være befriende? Bliver der tid til det? Kan vi tåle konstant at være effektive og fokuserede?

Vore kloge Dronning sagde for et par år siden i sin nytårstale følgende: Jeg vil her i aften komme med min lille opfordring til, at vi sommetider gør noget andet end det, vi plejer. Noget, der ligger uden for dagligdagens praktiske gøremål.

Prøv at gøre noget, der ikke er nødvendigt, noget der ikke er behov for, noget **u**nyttigt!

Det vil ikke være det samme for alle. Nogle vil helst gå en tur i skoven eller langs stranden. Andre foretrækker at lytte til musik eller at se en tv-serie. Selv vil jeg helst have noget mellem hænderne, - et sytøj, en skitseblok; noget med farver.

Jeg tror, det er vigtigt med oplevelser, der taler til vores sanser, noget, der befrugter vores fantasi, som nærer tanken, og som kan gøre vores verden større.

Det er slet ikke så unyttigt endda.

Her taler hun om det unyttige som noget ved siden af dagligdagen, men hvad med undervejs i dagligdagen – kan vi alle holde til 8 timers fokuseret arbejde fem dage om ugen år ud og år ind? Jeg tror det ikke.

I mit tidligere liv arbejdede jeg som trykker på skiftehold. Jeg var også engageret i mine børns skole som skolebestyrelsesformand og engageret i min fagforening. Lykken var en uge på dagtur med spændende og varierede opgaver i små oplag, men en aftentur med et oplag på 100.000 C4 kuverter som bare kørte derudaf var nu ind imellem også en god ting. Man kunne slappe af uden andre opgaver, end at sørge for, at alt bare blev ved med at køre. Ingen indstillinger – ingen afvaskninger ved farveskift - ingenting, bare rutine. Problemet er bare, at det afbræk er væk. Det store oplag – den rutineprægede opgave – er automatiseret eller bliver det snart. Det betyder, at vi altid er 100% på – hele tiden – er det ok? Jeg tror det ikke, og det vil helt bestemt udfordre nogen på det danske arbejdsmarked.

Vi ser det jo i et stigende antal kolleger, som går ned med stress. De risikerer langvarig sygemelding – ja for nogle ender det med et farvel til det arbejde, som de kender og holder af. Hvordan undgår vi det? Jeg har ikke svaret, men vi bliver nødt til at gøre noget i fællesskab, hvis det ikke skal ende med en epidemi på vores arbejdsmarked. Og så må vi jo nok også erkende, at ikke al dårlighed opstår på arbejdet. Måske stiller mange bare for store krav til sig selv? Jeg hørte om en for nyligt, som havde som weekend-projekt at lære sin søn at slå smut med en sten. Hvis man tager sig tid til den slags aktiviteter, bliver man nok ikke ramt af stress lige med det samme. En anden jeg talte med, holdt af at kigge ind i et bål på stranden – god aktivitet, som bestemt ikke virker stressende, men vi skal jo huske at prioritere tiden til det.

Vivi, vores faglige chef, kom ind til mig for et par måneder siden med en bog om Anker Jørgensen. Ikke noget stort litterært værk, men en bog som vækkede mange minder om en svunden tid. Tænk sig – jeg kan huske, at det i en periode var forbudt at køre i bil om søndagen.

Man skulle have en speciel tilladelse, for at bruge sin egen bil om søndagen, og en sådan tilladelse var det kun læger, dyrlæger, typografer og andre med absolut livsvigtige funktioner, der fik. Forestil jer, hvad det vil gøre ved stressniveauet i Danmark, hvis alle fik at vide, at en dag om ugen skal du blive hjemme. Du kan ikke køre på besøg hos nogen eller køre ud at handle, medmindre det sker på cykel. En absurd tanke i dag, men det er trods alt ikke engang halvtreds år siden, det var lov i vores land. Der blev også samtidig indført regler for, hvor varmt vi måtte have det indendørs – måske nogen af de seje unge klimademonstranter kunne lade sig inspirere af det? Ville vi mon acceptere det i dag? Jeg tror det næppe, men måske skulle man forsøge? Det ville alt andet lige sænke stressniveauet i Danmark, hvis alle var tvunget til at holde fri søndag. Forestil jer verden, hvis søndag var lig med lukkedag overalt – en vanvittig tanke, men det er trods alt ikke mange år siden, det var virkelighed. Dengang lukkede verden lørdag klokken tolv middag, og så ventede vi til mandag med at handle osv. når alting åbnede igen. En tid, man kan drømme sig tilbage til på nogle punkter, men som vi jo godt ved, ikke kommer tilbage.

Vores taler i aften, David Guldager, vil fortælle os alt om, hvordan fremtiden vil forme sig – selvfølgelig med den lille begrænsning, at det jo er nærmest umuligt at spå om fremtiden. Det tror jeg ikke vil afholde ham fra at mene noget om den, og det skal jo ikke begrænse os, som arbejdstagere, i at stille nogle krav til et fremtidigt arbejdsliv. Tilbage til vores bevægelses spæde barndom stiftede en af vores pionerer, Louis Pio, en avis – Socialisten – den udkom første gang den 22.juli 1871. Avisens motto var ”Ingen pligter uden rettigheder – ingen rettigheder uden pligter. Er det stadig et gangbart motto? Er det ok, at vi måske ikke fremover kan skelne skarpt mellem arbejdstid og fritid? Er det ok, at vi måske skal have tre hele uddannelser i løbet af vores arbejdsliv, eller skulle arbejdspladsen og medarbejderne tvinges til konstant videreuddannelse, så vi alle er klar til kommende arbejdsmæssige udfordringer? Er mere fleksible ansættelsesforhold f.eks. freelance ansættelser et gode, eller er det et nødvendigt onde? Der er mange spørgsmål at tage stilling til, men ikke mange entydige svar.

Det, den ene af os synes lyder vildt spændende, opfattes af andre som en umulig udfordring. Hvordan løser vi den udfordring? Hvordan løser vi de udfordringer, som vil komme, når vi tænker en industrisamfunds- tankegang omkring opsparing til pension – omkring, hvad er en karriere – omkring arbejdsmiljø, hvis noget af vores arbejdsplads er i vores egen stue – omkring uddannelse. Hvorfor er nogle uddannelser offentlig finansieret, mens andre selv skal betale via kompetencefonde eller andet? Der er mange ting i vores viden om, hvordan vores samfund fungerer, hvordan det er skruet sammen, som vi bliver nødt til at revidere, hvis bare lidt af fagre nye verden kommer til at ske.

2019 bliver et valgår i Danmark. Vi skal vælge repræsentanter til EU-parlamentet og vi skal vælge et nyt folketing. I HK har vi for mange år siden besluttet, at parti politik er ikke et emne for vores forening at beskæftige sig med. Om man stemmer på det ene eller det andet parti, du er stadig velkommen i din faglige organisation, som tegner din overenskomst, men... lad os dog vælge nogle visionære og fantasifulde politikere, som har lyst til at være med til at forme fremtiden, og ikke bare finde fejl hos de andre. Det ville, i min optik, være befriende. Uanset om politikerne så kommer fra blå eller rød blok.

I HK Danmark og HK Syddjylland har vi oplevet en meget positiv udvikling. For første gang i mange år, havde vi sidste år en positiv medlemsudvikling. Det skyldes, er jeg helt overbevist om, en meget målrettet indsats. En indsats som både personale som de valgte i sektorerne kan tillade sig at tage deres store del af æren for. Tak til alle for en kæmpe indsats i det foregående år. Tak til ledelsen i HK Syddjylland – både den administrative som den politiske. Jeg synes, vi har fået skabt nogle samarbejdsorganer, som fungerer. Som vanligt også en tak til seniorerne. I er nogle af vores fremmeste ambassadører, det skal i have en stor tak for.

En anden ting vi skal hylde i år HK Ungdom. Ikke alene er de vores fremtid, de kan også levere et jubilæum. Jobpatruljen, som HK og 3F driver i fællesskab har 40 års jubilæum i år. Herfra både tak og tillykke.

Til slut en varm tak til et afgang medlem af HK Syddjyllands bestyrelse. Det er Diana Sohl, som er udtrådt af bestyrelsen. Tak for mange års tro tjeneste. Hun er her vist nok ikke, men har fået overbragt en buket som tak herfra.